

9. august 2013

EM 2013/71

I medfør af § 36 i Forretningsorden for Inatsisartut fremsætter jeg følgende forslag til forespørgselsdebat:

Forslag til forespørgselsdebat om, hvordan vi kan forbedre mulighederne for at voksne kan tilegne sig det grønlandske sprog.

(Medlem af Inatsisartut Andreas Uldum, Demokraterne)

Begrundelse

Det er et faktum, at meget få tilflyttere lærer det grønlandske sprog. Nogle er her på midlertidigt ophold, mens andre bliver her på mere permanent basis. De fleste tilflyttere kommer fra Danmark.

Det betyder for langt de flestes vedkommende, at de kan klare sig uden at lære grønlandsk, da langt det meste alligevel bliver oversat til dansk. Men rent socialt betyder det, at det bliver sværere at blive en del af fællesskabet. Meget af den sociale snak og det sociale samvær foregår helt naturligt på grønlandsk, og sådan skal det naturligvis også være. Det betyder dog, at det er sværere for alvor at blive integreret i samfundet.

Løsningen burde ligge lige for; man kan da bare lære det grønlandske sprog. Dette er dog ikke helt så nemt som det umiddelbart lyder. Når en del danskere efter mange års ophold i vores land ikke taler vores sprog, er det jo ikke af ond vilje eller dovenskab.

Hovedparten af danskerne bor i Nuuk, hvor mange taler begge sprog; grønlandsk og dansk. Af den grund bliver en lyshåret dansker oftest tiltalt på dansk. Hvis den pågældende så modtager undervisning i grønlandsk, har den pågældende svært ved at forbedre sit beskedne grønlandske ordforråd, da mange vil tale dansk til vedkommende. På den måde er det svært at komme til at beherske det grønlandske sprog så fuldstændt, at man kan benytte det på skrift og i tale.

Demokraterne vil her gerne pege på tre skridt til at få flere til at beherske det grønlandske sprog.

Første skridt på vejen må være, at arbejdsgiverne skal bakke op om, at der skal afsættes tid til at lære grønlandsk i arbejdstiden. Det er uden tvivl tidsmæssigt krævende at lære grønlandsk - 1.000 timers intensiv undervisning er flere gange blevet nævnt i forbindelse med diverse sprogdebatter. Derfor er det vigtigt med arbejdsgivernes opbakning, da tilflytterne naturligvis også har krav på fritid og tid til familien.

Næste skridt må være at forbedre grønlandskundervisningen. I dag er det ifølge Per Langgård fra Sprogsekretariatet sådan, at de pædagogiske metoder i grønlandskundervisningen er de samme som dem, man bruger i eksempelvis engelsk- og danskundervisningen. Det er ifølge ham en stor fejl. I grønlandskundervisning er man nødt til at fokusere meget mere på grammatik end man er i sprog som engelsk og dansk. Per Langgård peger som et godt eksempel på, at ingen af de 10 hyppigst forekommende ord på dansk, som udgør over 20 procent af samtlige ord i løbende tekst, er selvstændige ord på grønlandsk. Deres modsvarigheder er alle grammatiske endelser. Alene det burde i sig selv have været rigeligt til, at 'real communication' teknikker som de fremgår i de sidste ca. 20 års mest anvendte lærebog i grønlandsk eller som de anvendes på Oqaatsinik Pikko-rissarfik aldrig burde have fundet vej til begynderundervisningen i grønlandsk. Grønlandskundervisningen skal med andre ord professionaliseres.

Tredje skridt har jeg været inde på tidligere. Vi er simpelthen nødt til at acceptere sproglige fejl hos tilflytterne. Vi må acceptere, at de taler med en sjov accent, og vi må acceptere, at de ikke taler som os andre.

Jeg håber på en god og konstruktiv debat.